

[Poul Thomsen.]

tilskud er blevet ca. fordoblet gennem den tid, der er gået, og at også staten har fordoblet sit tilskud inden for det samme tidsrum. Nu kommer der en ny forhøjelse på ca. 20 pct., og jeg vil da gerne spørge, om det vil komme til at forrykke den procentuelle stilling, eller om man kan regne med, at staten igen giver et tilskud af en vis størrelsesorden til museerne, som vil medføre, at de kommunale instanser får en tilskyndelse til at bidrage med større beløb, således at der kan blive tale om en virkelig fremgang inden for de områder, hvor museerne øver indflydelse.

Som sagt vil mit parti gerne medvirke til en hurtig og velvillig behandling af denne sag. Jeg håber, det må blive til gavn for lokalmuseerne, og at tinget tager godt og velvilligt på sagen.

Helge Larsen: På den radikale gruppes vegne skal jeg anbefale gennemførelsen af dette lovforslag.

Det, der allerede er blevet sagt om den heldige virkning, loven af 1958 har haft, kan jeg ganske tilslutte mig. Jeg tror, at de, der har fulgt udviklingen i de lokalhistoriske museer gennem disse fem år, vil være enige i, at der er sket en ganske betydelig udvikling og en ganske betydelig forbedring, og at det har kostet relativt små beløb.

Jeg håber, at den forbedring, som her sker, vil kunne videreføre denne udvikling i de kommende år.

O. Mathiasen: Selv om museer i al almindelighed har med døde ting at gøre, synes jeg, det foreliggende lovforslag har nogle aspekter, som er både levende og fornøjelige. Først den kendsgerning — jeg tror, det er en kendsgerning, selv om det ærede medlem hr. Poul Thomsen var knap så sikker på det — at interessen for museer ganske tydeligt er stærkt stigende, og at der er et stadig stærkt stigende besøg på vore museer.

Der findes i sproget et begreb, der hedder en „museumsgenstand“. Hermed tænker man ikke så meget på de gamle sager, der findes på vore museer, men snarere på noget gammeldags, noget, der ikke mere har betydning i vor realistiske nutid. Men i dag er forholdet for det første det, at det er helt forkert at betragte museerne som

institutioner, hvor der opbevares en masse gammelt ragelse uden interesse for nutidens moderne mennesker. Tværtimod, vore museer er i virkeligheden værksteder, hvor der foregår en masse interessante ting af den største betydning for nutidens mennesker. Museerne er en slags oplysningscentraler, anstalter, der bruges af skoler og andre institutioner til undervisning i historie, i orientingsfag, samfundslære og meget mere, og sidst, men ikke mindst, er museerne levende værksteder for videnskab og kunst og mange andre ædle sysler.

For det andet synes jeg, det er opmuntrende og fornøjeligt at konstatere, hvad dette lovforslag med bemærkninger og bilag klart viser, at museerne ikke mere er institutioner, som det stort set er forbeholdt København og dens nærmeste omegn at nyde godt af, men at der er en decentralisering i gang, hvorved der bliver en reel mulighed for, at hele landet kan få lod og del i de goder, museerne har at byde på. Det er da indlysende, at de store landsmuseer i København altid vil og skal være i første linje i museumsrækken, men lige så selvfølgelig er det efter min mening, at det må hilses med glæde, at der i de senere år er blevet opbygget en række nye provinsmuseer, og at de gamle museer er blevet udvidet og konsolideret på forskellig vis, noget, der især er muligjort derved, at der ydes større støtte fra statens og kommunernes side. Jeg skal ikke nævne tal, der viser denne udvikling; den fremgår med tydelighed af lovforslaget med bilag og den højtærede ministers fremsættelsestale.

Loven af 1958 var en god lov, og det er helt i sin orden, at den højtærede minister nu lever op til sin forgænger på kulturens område og søger loven revideret, således at staten og kommunerne kommer til at yde større tilskud til de lokale museer. Der er det interessante og også fornøjelige ved de lokale museer, hvad også den højtærede minister omtalte i sin fremsættelsestale, at de praktisk talt er vokset op og bygget op på privat initiativ af interesserede mennesker, som med økonomiske ofre og stor personlig arbejdsindsats virkelig har opnået gode resultater. Der er al grund til at yde disse mennesker anerkendelse for deres indsats, men givetvis kan de ikke leve alene af anerkendelse fremefter. Det er derfor